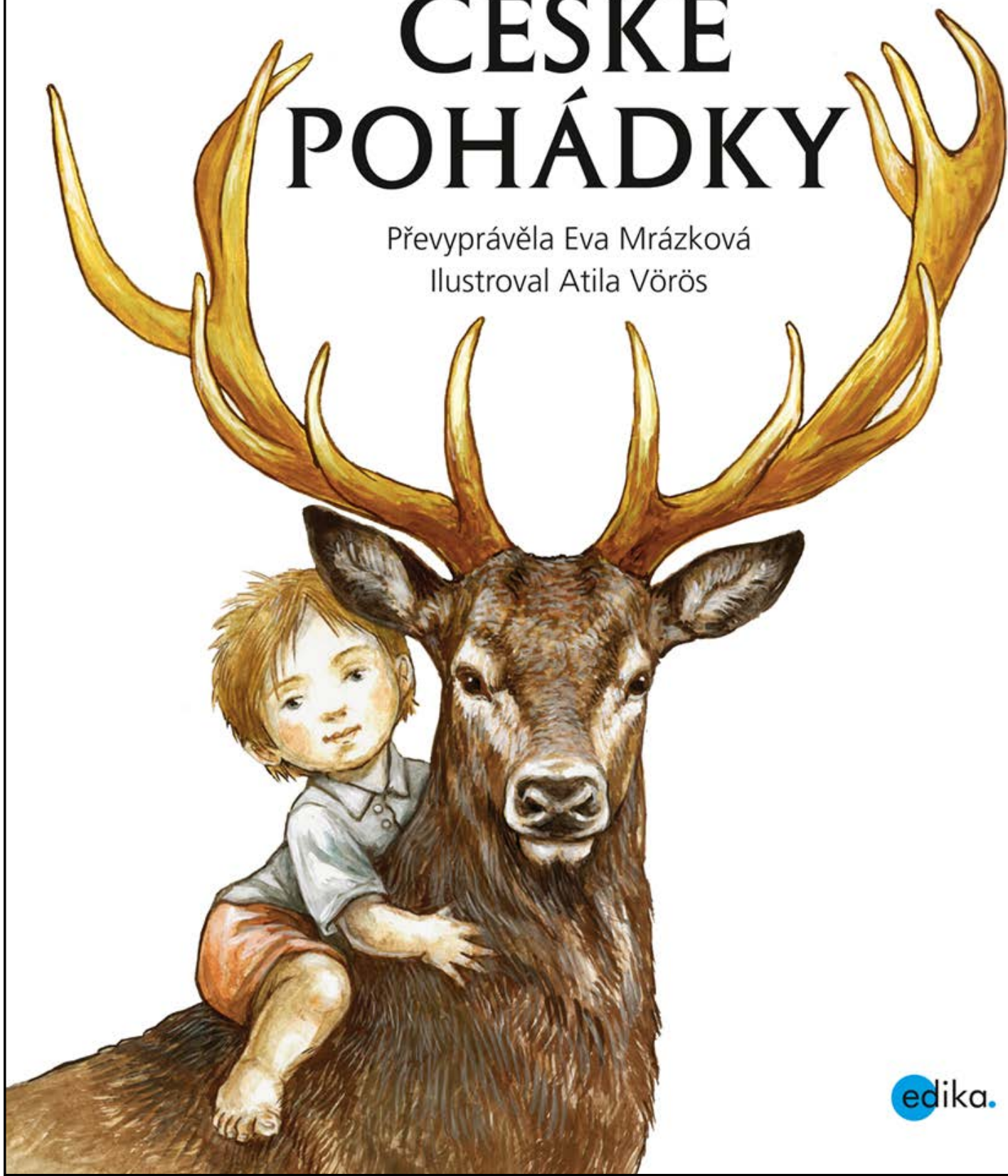

KLASICKÉ ČESKÉ POHÁDKY

Převyprávěla Eva Mrázková
Ilustroval Atila Vörös

Klasické české pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Mrázková
Klasické české pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

KLASICKÉ ČESKÉ POHÁDKY

Převyprávěla Eva Mrázková
Ilustroval Atila Vörös

Edika, 2017
Brno

OBSAH

ZLATOVLÁSKA	5
HRNEČKU, VAŘ!	18
ČERT A KÁČA	23
DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ	33
O SMOLÍČKOVI	48
O HLOUPÉM HONZOVI	55
PRINC BAJAJA	64
TŘI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA	80
SNĚHURKA	96
SEDMERO KRKAVCŮ	103

ZLATOVLÁSKA

Žil jeden starý král, mocný a bohatý, a přesto nebyl spokojený a chtěl stále víc. Jednou mu přinesla babička v košíku přikrytém šátkem neobvyklý dar.

„Co vzácného máš v košíku?“ zeptal se nedočkavě král.

„Hada... Když ho sníš, králi, budeš rozumět řeči všech zvířat na zemi, ve vodě i ve vzduchu.“

Král se zaradoval, že bude umět, co nikdo jiný na světě neumí. Bohatě stařenku odměnil a rychle zavolal sluhu Jiříka:

„Připrav mi tuto rybu k obědu. Ale nesmíš jí ani kousíček ochutnat, nebo budeš o hlavu kratší!“

Jiřík v kuchyni přemítal: „To je ale zvláštní ryba, nikdy jsem takovou neviděl. Vždyť vypadá jako had! Byl bych ale špatný kuchař, kdybych neochutnal, co nesu králi na stůl.“ Dal si tedy kousek do úst a zarazil se. Uslyšel totiž zvláštní bzučení:

„Nám taky něco! Nám taky něco!“

Jiřík se ohlédl, kde je kdo, ale viděl jen maličké mouchy poletující nad rybou. Za chvíli zvenku uslyšel zvláštní syčivý hlas:

„Kampak? Kampak?“

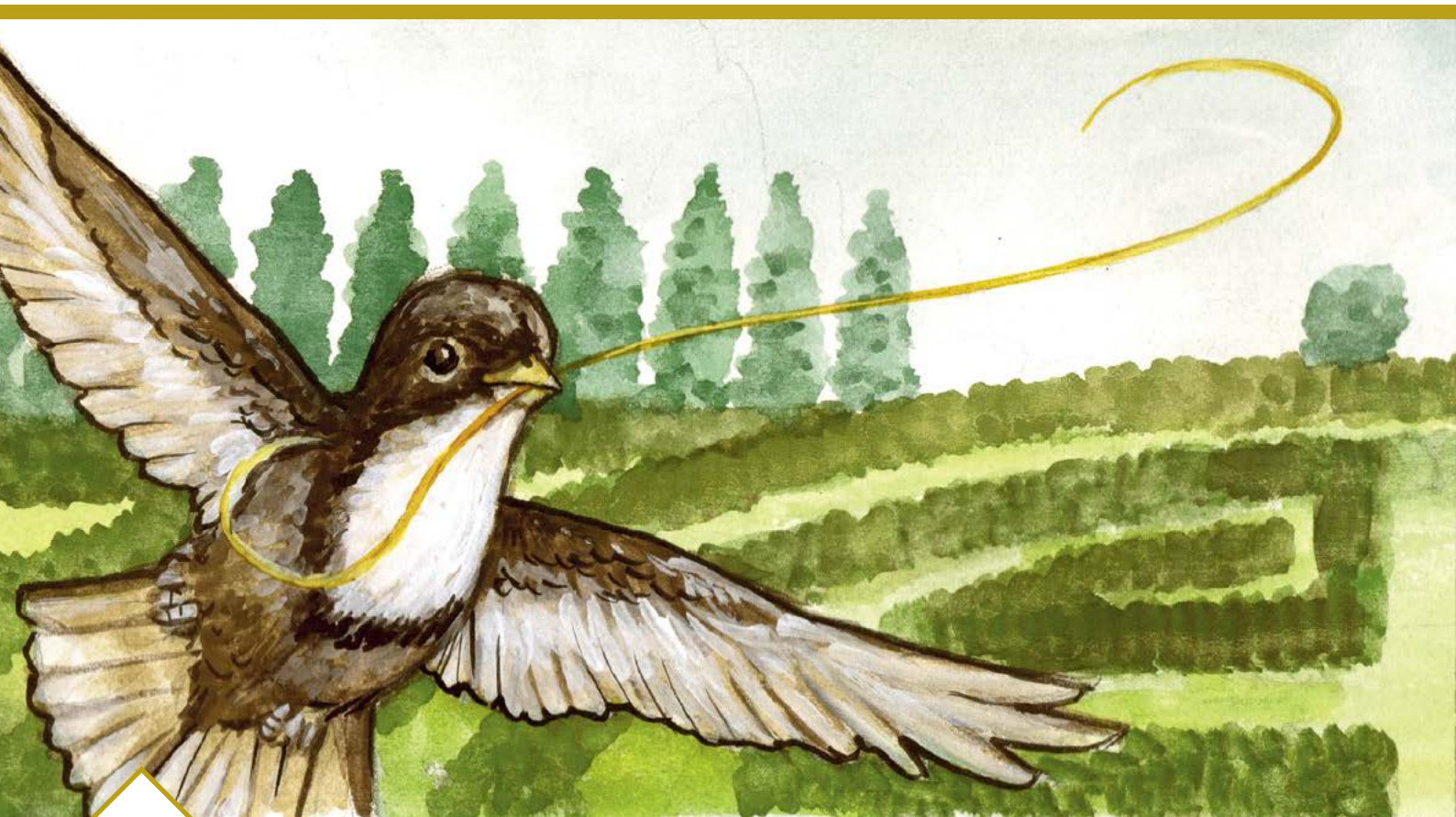
A tenčí hlásky odpověděly:

„Do mlynářova ječmene. Do mlynářova ječmene.“

Ale dole nebyl nikdo, jen houser a hejno hus.

„Aha, taková je ta ryba,“ dovtípil se Jiřík a rychle ještě maličký kousek snědl.

Po obědě poručil král Jiříkovi, aby osedlal koně a doprovodil ho na vyjíždě.

„Hohó, bratře, mně je tak lehké, že bych chtěl přes hory skákat!“ vesele zařehotal Jiříkův kůň.

„I mně by se skákalo, jenom kdyby na mně neseděl ten starý. Skočím a on spadne na zem jak pytel,“ zaržál druhý kůň.

„Ať spadne, co z toho? Místo starého budeš nosit mladého!“

Král si všiml, že se Jiřík po rozmluvě koňů usmál, a začal ho podezřívat, že porušil jeho zákaz ochutnat rybu.

„Nalij mi víno,“ poručil král Jiříkovi ihned po návratu na zámek. „Ale tvá hlava za to, jestli nedoliješ nebo přeliješ!“

Vtom oknem vlétli dva ptáčci. Honili se a tahali o tři zlaté vlasy, které držel jeden z nich v zobáčku:

„Dej mi je, jsou moje. Já je zdvihl!“

„Ale to já jsem si všiml, jak Zlatovlásce upadly při česání!“

Při hašteření upadl ptáčkům jeden zlatý vlas na zem, až to zazvonilo. Jiřík se ohlédl a přelil.

„Porušil jsi můj zákaz, Jiříku! Měl by tě odvést kat. Dám ti ale milost, pokud najdeš Zlatovlásku a přivedeš mi ji za manželku.“

Co měl nebohý Jiřík dělat? Osedlal koně a jel Zlatovlásku hledat. Všude se na ni ptal, ale nikdo o ní neslyšel.

Unavený Jiřík si chtěl po dlouhé cestě odpočinout u ohničku, který zbyl po pasáčcích na okraji černého lesa. Vtom uslyšel plno naléhavých hlásků:

„Jiříku, pomoz nám, jinak zde všichni uhoříme. Jiříku, pomoz nám, pomoz nám!“

Jiřík si teprve teď všiml, že se plamínky rozšířily do blízkosti suchého keře, pod kterým bylo velké mraveniště. Rychle uhasil plameny ohrožující mravence. Vděční mravenci slíbili, že mu pomohou, kdykoli bude potřebovat.

Při dalším putování černým lesem Jiřík znovu uslyšel volání:

„Jiříku, moc tě prosíme, nakrm nás, nakrm nás. Jsme příliš slabí a ještě neumíme létat.“

Z hnízda na vysoké jedli úpěnlivě volali mladí krkavci, kteří přišli o rodiče. Jiřík ani na chvíli nezaváhal a opuštěné ptáčky nakrmil. Také zachráněná ptáčata mu přislíbila pomoc, když bude potřebovat. Cesta Jiříka dovedla až k moři. Na břehu se přetahovali dva staří rybáři o síť se zlatou rybkou:

„Ta ryba je moje! Bez mé sítě bychom ji nechytili.“

„Ne, ne, ryba je moje. Loďka patří mně a úlovek také.“

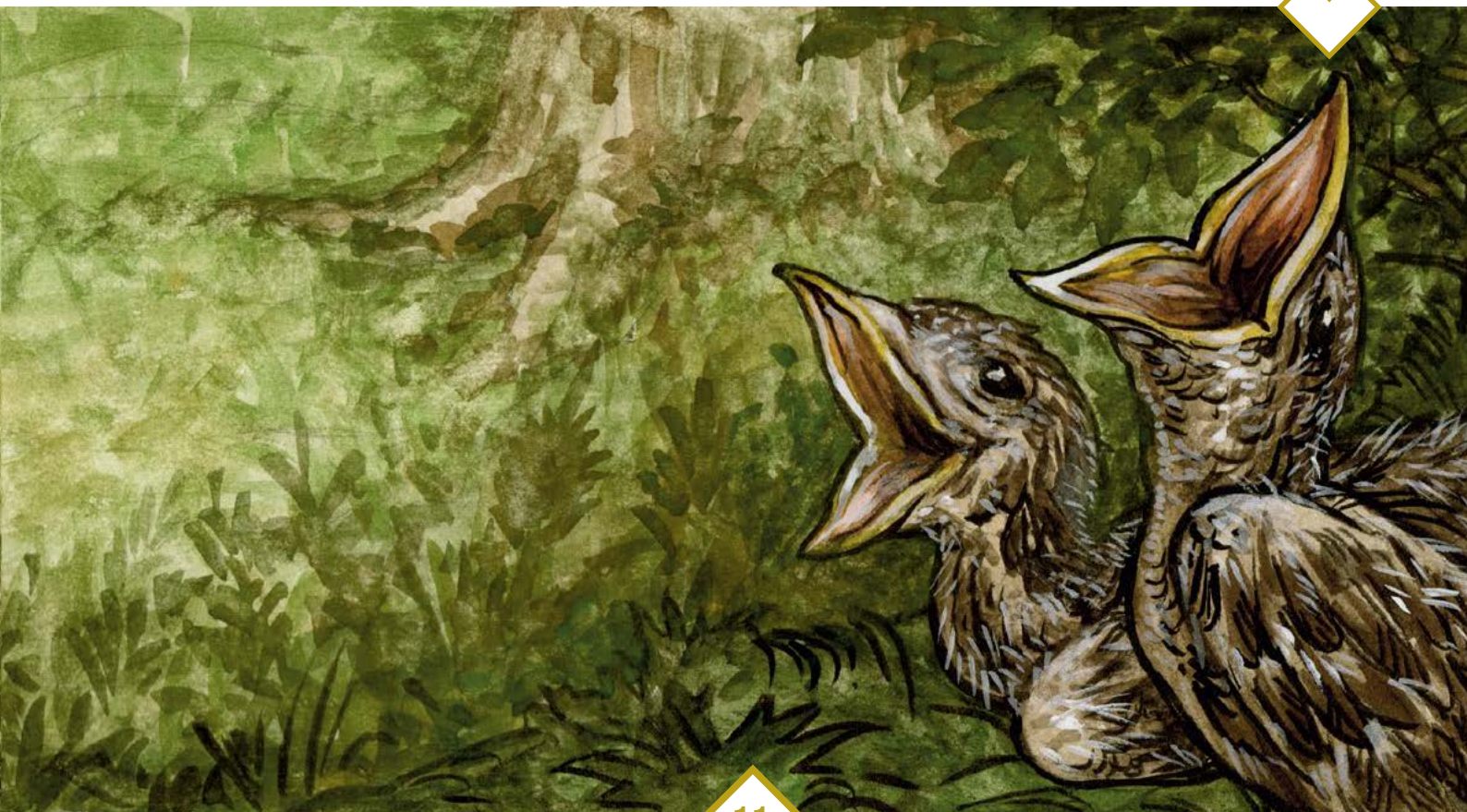
„Já vás rozsoudím,“ nabídl se Jiřík. „Prodejte mi tu rybu a peníze si spravedlivě rozdělte.“

Rybáři rádi souhlasili, když viděli bohatou odměnu. Jenom se podivili, že Jiřík hodil zlatou rybku zpět do moře.

„Ať budeš kdekoli, Jiříku, vzpomeň si na mne, ráda ti pomohu,“ volala za Jiříkem zlatá rybka.

Jiřík se ještě potom dal s rybáři do řeči a posteskl si, že nikde v celém širém světě nemůže najít dívku se zlatými vlasy, se kterou se chce oženit jeho král.

„To bude určitě princezna Zlatovláska, nejmladší dcera krále z křišťálového zámku na ostrově. Král má dvanáct dcer, ale jenom jedna má zlaté vlasy. Každé ráno můžeš vidět záři na nebi i na moři.“

To si naše princezna Zlatovláska rozčesává své překrásné vlasy. Za to, že jsi nás usmířil, Jiříku, rádi tě na ostrov odvezeme.”

Král ostrova Jiříka vlídně přivítal a vyslechl žádost, aby dal Zlatovlásku jeho králi za ženu. Král přislíbil, že se Zlatovláska provdá za Jiříkova pána, pokud Jiřík v průběhu tří dnů splní tři úkoly, které mu uloží.

Následujícího rána si Jiřík vyslechl zadání prvního úkolu:

„Zlatovláska měla šňůru drahých perel. Jednou se jí při hře šňůra roztrhla a perly se rozkutálely po celé louce. Do večera perly posbírej, Jiříku. A dávej pozor, aby ani jedna nechyběla.”

Louka byla převeliká a tráva převysoká. Blížilo se poledne a Jiříkovi se dosud nepodařilo najít ani jedinou perličku. Celý zoufalý si vzpomněl na mravence. Ti by byli při hledání perel určitě šikovnější.

